

+
M
PAX

18 november 2018
33e zondag, jaar b
Mk. 13,24-32

Veelgeliefden,

Jezus waarschuwde zijn apostelen en ons voor allerlei verschrikkingen. Hij voorspelde rampen dichtbij en veraf. Zo horen we vandaag in het evangelie dat er ons kosmische gebeurtenissen staan te wachten. *Na die verschrikkingen in die dagen zal de zon verduisterenen de maan zal geen licht meer geven; de sterren zullen van de hemel vallen en de hemelse heerscharen zullen in verwarring geraken.* (13,24-25) Bij de andere evangelisten lezen we: *de volkeren zullen in angst verkeren.* Waarom voorspelt Jezus ons deze verschrikkingen?

We leven in een cultuur van de angst. De westerse wereld wordt geteisterd door een existentiële angst. Deze angst wordt allereerst gevoeld door wat er om ons heen gebeurt. Veel reacties worden bepaald door angst: angst voor een atoomoorlog, angst voor de Islam, angst voor terrorisme, angst voor de dood, angst voor de toekomst, angst voor het milieu.

De mens zit vol angsten, maar om de een of andere reden kunnen angsten ons ook fascineren. Angst speelt een steeds grotere rol in onze maatschappij, vooral omdat voor velen de onzekerheid (innerlijk en uiterlijk) groeit, terwijl geborgenheid en gemeenschap ontbreken. Ook christelijke onheilsprofetieën spelen in op deze angsten: "de wereld is zo slecht, God moet wel ingrijpen." Maar probeert Jezus ons dan met zijn voorspellingen nog meer angst in te boezemen? Is de blijde boodschap dan toch vooral een dreigende boodschap?

De angsten zitten niet zozeer buiten ons: de angsten regeren allereerst in ons. Het zijn de angsten die voortkomen uit trauma's of onverwerkte emoties en wie is er in onze tijd niet gekwetst? Hoevelen komen bijvoorbeeld uit een gebroken gezin met alle gevolgen van dien? Angsten voor het onbekende, voortkomend uit onzekerheid (wie wordt er in deze tijd zonder houvast niet onzeker?). Deze angsten worden geactiveerd door de gebeurtenissen om ons heen. Veel van deze angsten zijn onbewust, maar kranten, televisie, films, reclame, boeken, voorspellingen (of deze nu van profeten of van wetenschappers komen) spelen hierop in. In al deze angsten zoeken mensen houvast, zekerheid, geborgenheid, gemeenschap. Vinden we dan wel geborgenheid en hulp bij Jezus als Hij onze angsten nog versterkt?

In het boek der Openbaring, de Apocalyps, lezen we nog veel meer over verschrikkingen, natuurrampen en oorlogen. Maar hoe lezen we dit laatste boek uit de heilige Schrift? Het is geschreven als een troostboek waarin God steeds het laatste woord heeft. Het is een boek van de hoop. Maar wij lezen misschien vooral de rampen, niet de reddende hand van God, niet zijn bijstand of zijn hulp. Hij heeft de wereldgeschiedenis in de hand en ook mijn persoonlijke levensgeschiedenis. Hij bepaalt het einde en het moment dat het kwaad definitief overwonnen wordt. Zijn overwinning staat vast. Hij treedt reddend op in elke beproeving. Het kwaad van de verschrikkingen komt niet van Hem. Maar Hij houdt alles in de hand en staat ons bij.

Hij treedt reddend op. Maar ook voor mij of alleen voor een

geselecteerde groep? In de eerste lezing horen we hoe de joden voor de komst van Christus (en ook vaak daarna nog) dachten dat het heil alleen voor het joodse volk bedoeld was, en dan nog voor een klein deel daarvan. Daniël kreeg dan ook te horen dat *de grote vorst Michaël zal opstaan om de kinderen van uw volk te beschermen*. (Dan. 12,1) Christus heeft ons geleerd dat het heil voor allen is weggelegd. Het heil is niet exclusief: alleen bedoeld voor een beperkte groep met uitsluiting van de rest. Maar inclusief, universeel: iedereen kan deel krijgen aan het heil. Ook u en ik.

Door Jezus zal ieder immers moeten kiezen voor of tegen God. De strijd tussen goed en kwaad is na het kruis en de verlossing pas ten volle losgebarsten. Die strijd vindt allereerst in ons hart plaats maar heeft grote gevolgen om ons heen. We mogen ons daarom de apocalyptische beschrijvingen van Jezus aantrekken, Ze gebeuren hier en nu. Wij mogen ons afvragen: waar moet dat naar toe en wat heeft dat alles te betekenen? Jezus zegt ons dat het uitloopt op zijn Wederkomst.

Belangrijker is de vraag hoe wij met deze rampen en verschrikkingen omgaan. Ze gebeuren buiten ons, ze gebeuren binnen ons. Ze kunnen onze angstgevoelens aanwakkeren, ons verstand in verwarring brengen, ons hart aangrijpen. Toch nodigt Jezus ons uit om onze blik omhoog te richten. Daar zien we het teken van het Kruis. En dat Kruis heeft steeds twee kanten. Het betekent lijden en dood, maar ook verrijzenis. Jezus geeft ons in het teken van het Kruis ook steeds de verrijzenis. Hij beschrijft onze aardse, eindige en vaak smartelijke toestand steeds vanuit de hoop, de hoop op hemels, eeuwig en onvergankelijk leven.

De kern van het evangelie vinden we in de zaligsprekingen. Daarin zien wie die hoop bij alle huidige ellende verwoord. En de laatste zaligspreking luidt: *Zalig die vervolgd worden om de gerechtigheid, want hun behoort het Rijk der hemelen. Zalig zijt gij, wanneer men u beschimpt, vervolgt en lasterlijk van allerlei kwaad beticht om Mij nentwil. Verheugt u en juicht, want groot is uw loon in de hemel*. (Mt. 5,11-12)

In deze tijd van angst en terreur wordt ons opnieuw het teken van het Kruis gegeven en worden we uitgenodigd om na te denken over de korthed van ons aards bestaan waarin God bij alle beproevingen en verschrikkingen ook voor ons reddend zal ingrijpen zodat verlossing en verrijzenis ons deel mag zijn.